

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Administrare Fiscală

Direcția Generală Regională a
Finanțelor Publice - Timișoara
Serviciul Soluționare Contestații

str. Gheorghe Lazăr nr. 9B
300081, Timișoara
Tel: +0256 499 334
Fax: +0256 499 332

D E C I Z I E nr. 4653/14.11.2019
privind modul de soluționare a contestației formulată de societatea
Xînregistrată la D.G.R.F.P Timișoara sub nr.TMR-DGR ...

Direcția generală regională a finanțelor publice Timișoara a fost sesizată de A.J.F.P Hunedoara cu adresa nr. HDG_AIF ... asupra contestației formulate de societatea **X**cu sediul în municipiul Hunedoara, ..., jud.Hunedoara, J20/..., CUI RO..., reprezentată prin dna. ... în calitate de administrator, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.F-HD ... privind suma de ... lei reprezentând :

- TVA : ... lei;
- impozit pe profit : ... lei;
- impozit pe dividende: ... lei.

Contestația este semnată de reprezentantul societății, fiind depusă în termenul prevăzut de art. 270 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în raport de data comunicării Deciziei contestate, respectiv 29.08.2019, potrivit semnăturii de primire de pe confirmarea de primire anexată în copie la dosarul contestației.

Contestația a fost înregistrată la AJFP Hunedoara sub nr.HDG_REG ... și la D.G.R.F.P Timișoara sub nr.TMR_DGR ...

Întrucât sunt întrunite condițiile prevăzute de art.268, art. 269 și art.270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția generală regională a finanțelor publice Timișoara este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. Prin contestație, petenta susține următoarele:

1.Referitor la impozitul pe profit în sumă de ... lei

1.a – suma de ... lei reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2013 a fost stabilită în afara termenului de prescripție pentru stabilirea sa, termenul de prescripție începând să curgă de la data de 01.01.2014 și s-a încheiat la data de 01.01.2019.Or inspecția fiscală a început la data de 03.06.2019 și s-a încheiat la data de 21.08.2019, respectiv după data împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale suplimentare aferente anului 2013.

Pe de altă parte, suma de ... lei a fost achitată în anul 2014, deci nu se poate achita a doua oară aceeași sumă care a fost declarată în anul 2013.

1.b – suma de ... lei reprezintă impozit pe profit stabilit suplimentar aferent tranzacțiilor cu societățile A SRL, B SRL și C SRL în anii 2014 și 2015.Petenta contestă această sumă întrucât:

- bunurile din facturile emise de acești furnizori au intrat în gestiunea societății;

- bunurile achiziționate corespund obiectului de activitate autorizat și au fost vândute la prețuri mai mari decât cele de achiziție, iar profitul obținut a fost declarat și achitat.

Petenta mai susține că răspunderea pentru întocmirea documentelor justificative revine, în primul rând, persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, invocând Legea 82/1991 a contabilității.

2. Referitor la TVA în sumă de ... lei

Petenta consideră că nu datorează suma de ... lei reprezentând TVA stabilită suplimentar, întrucât a respectat prevederile art.145 alin.(1) și (2) lit.a) , precum și cele ale art.146 alin.(1) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, bunurile aprovizionate au fost vândute la prețuri mai mari decât cele de achiziție, facturile au fost declarate în declarația 394 și există note de recepție pentru mărfuri.

În ceea ce privește furnizorii, petenta subliniază faptul că nu a cunoscut împrejurarea că societățile respective nu au respectat prevederile legale privind declararea livrărilor și nici faptul că una dintre societăți a fost declarată inactivă.În acest sens, nu poate fi făcută răspunzătoare de comportamentul fiscal neconform al furnizorilor.

Petenta invocă cauza C-101/16 a CJUE , precum și Directiva 2006/112 care se opune unei practici naționale în temeiul căreia autoritatea fiscală refuză dreptul de deducere pe motive strict formale, fără ca această autoritate să dovedească că persoana impozabilă știa

sau ar fi trebuit să știe că operațiunea pentru care se solicită dreptul de deducere era implicată într-o fraudă săvârșită de emitentul facturii.

3. Referitor la impozitul pe dividende în sumă de ... lei

Petenta susține că argumentele prezentate la capitolele impozit pe profit și TVA rămân valabile, precizând că atâta timp cât tranzacțiile comerciale au fost reale, sumele ridicate din contul societății au fost folosite exclusiv pentru plata mărfurilor consemnate în facturile în litigiu.

II. Ca urmare a inspecției fiscale efectuate, organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P Hunedoara – Inspecție Fiscală, au consemnat următoarele:

a) Referitor la impozitul pe profit în sumă de ... lei

Perioada verificată: 01.01.2013-31.12.2016

În anul fiscal 2013 SC XHunedoara a depus declarațiile trimestriale privind obligațiile datorate bugetului de stat D100 pentru trimestrele 1,2 și 3, prin care a declarat impozit pe profit în suma de 0 lei. Prin declarația anuală privind impozitul pe profit D101 depusă sub nr...., la randul 48 alocat impozitului pe profit declarat pentru anul de raportare prin formularul 100, societatea a declarat în mod eronat suma de ... lei (suma care reprezintă impozitul pe profit datorat înscris în declarația anului fiscal 2012), corect fiind 0, așa cum reiese din declarațiile D100 aferente trim 1,2 și 3 din anul fiscal 2013. Prin cele prezentate, s-a constatat că societatea nu a respectat prevederile OANAF nr. 1950/2012 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau retenere la sursă, modificat prin OANAF 4024/2014, în sensul că nu a respectat instrucțiunile de completare a formularului D101.

Consecința fiscală a faptelor prezentate constă în diminuarea de către contribuabil a bazei de impozitare a impozitului pe profit aferent anului fiscal 2013 cu suma de ... lei aferent careia în timpul inspecției, în baza prevederilor Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, art 110 al (1) și (2), s-a calculat impozit pe profit suplimentar în suma de ... lei, ca urmare a declarării eronate a acestei obligații fiscale, în condițiile în care, în balanța de verificare încheiată la data de 31.12.2013 societatea a înregistrat cheltuieli cu impozitul pe profit în suma totală de ... lei, dar prin declarația D101 s-a declarat doar suma de ... lei.

În anul fiscal 2014, societatea a înregistrat în contabilitate tranzacții cu SC A SRL, societate radiată din evidențele ORC din data de 06-10-2016, astfel:

- în luna 08 achiziții în suma totală de ... lei, din care valoarea fără TVA în suma de ... lei ;

- în luna 10 achiziții în suma totală de ... lei, din care valoarea fără TVA în suma de ... lei .

Facturile emise sub antetul acestui furnizor sunt însoțite de note de intrare recepție a bunurilor constând în tuburi beton premo 1000. Fiecare factură are valoarea totală sub plafonul maxim prevăzut de Legea nr. 70/2015 pentru întărirea disciplinei financiare privind operațiunile de încasări și plăți în numerar și este însoțită de chitanța cu valoarea egală cu cea a facturii .

În documentele privind evidența contabilă nu s-au identificat ordine de deplasare din care să reiasă persoana care a efectuat transportul de bunuri, nu s-au identificat documente care să ofere informații cu privire la mijloacele de transport cu care s-a efectuat aprovizionarea (tip, marca, proprietar, foi de parcurs, alte asemenea), cu privire la persoanele care au însoțit bunurile pe durata transportului de la furnizor la client, nu s-au identificat informații cu privire la locul de depozitare a acestora.

În ceea ce privește comportamentul fiscal al furnizorului ,s-au constatat următoarele:

- societatea A SRL nu a declarat operațiuni taxabile prin deconturile trimestrelor 3 și 4 din anul fiscal 2014 , acestea fiind depuse cu zero;

- conform vectorului fiscal A SRL este înregistrată ca platitor de impozit pe profit până la data de 06-10-2016, dar nu a depus declarația anuală privind impozitul pe profit D101 aferentă anului fiscal 2014;

- societatea A SRL a depus situațiile financiare anuale pentru anul fiscal 2014 prin care a declarat cifră de afaceri zero;

Cele prezentate denotă că furnizorul A SRL nu a emis aceste documente, operațiunile înscrise în aceste documente nu au avut loc, cu atât mai mult cu cât SC Xnu a făcut dovada aprovizionării cu bunurile înscrise în facturi.

Organele de inspecție invocă prevederile art.21 alin. (4) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la nedeductibilitatea cheltuielilor înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, considerând că operațiunile consemnate în facturi, chiar dacă au fost înregistrate în contabilitate, sunt considerate fără documente legale de proveniență.

Motiv pentru care SC XHunedoara, în anul fiscal 2014, nu poate beneficia de dreptul de deducere la calculul impozitului pe profit a cheltuielilor cu marfurile în suma de ... lei, astfel că s-a determinat impozit pe profit suplimentar în suma de ... lei.

În luna 09/2015 societatea a înregistrat în contabilitate un numar de ... facturi, având valoarea totala de ... lei, din care valoarea fără tva în suma de ... lei , care la rubrica „furnizor” au înscris numele societății comerciale B SRL, societate radiata din data de 02-02-2017.

În ceea ce privește conținutul economic al acestor documente, ele se referă la achiziționarea a 76 buc. tub premo din recuperari. În facturile prezentate , la rubrica alocata datelor de identificare a mijlocului de transport s-a înscris auto cu nr. de înmatriculare ... , care a fost înregistrat în patrimoniul societății în perioada ..., acesta fiind un mijloc de transport marca În documentele privind evidenta contabila nu s-au identificat ordine de deplasare din care sa reiasa persoana care a efectuat transportul de bunuri de la furnizor în gestiunea societății, nu s-a facut dovada transportului acestor bunuri, dat fiind faptul ca prin caracteristicile mijlocului de transport înscris în facturi nu se poate face dovada transportului de astfel de bunuri.

Cu referire la comportamentul fiscal al furnizorului înscris în facturi, societatea B SRL, a depus decontul privind taxa pe valoarea adaugata aferent lunii 09/2015 prin care a declarat livrari în suma de zero lei, de asemenea a depus si declaratia informativa D394 pentru aceeasi perioada prin care nu a declarat livrari pe teritoriul national.

Aceasta societate a fost supusa actiunii de inspectie fiscala în anul 2015, împotriva reprezentantului legal al societății întocmindu-se sesizare penala ca urmare a identificării unor fapte ce ar putea întruni elementele constitutive ale unei infractiuni asa cum este prevazuta de Legea nr. 241/2015 pentru prevenirea si combaterea evaziunii fiscale.

În baza celor prezentate organele de inspectie fiscala au constatat în timpul inspectiei, în conformitate cu prevederile legale enuntate, că societatea nu poate beneficia de dreptul de deducere la calculul impozitului pe profit a cheltuielilor cu marfurile în suma de lei, înregistrate în contabilitate în baza unor documente care nu îndeplinesc conditiile de documente justificative, conform legii. Astfel, în timpul inspectiei s-a majorat baza de impozitare a impozitului pe profit stabilita de contribuabil pentru anul fiscal 2015, cu suma de ... lei, aferent careia s-a determinat impozit pe profit suplimentar în suma de ... lei.

În luna 06 din anul fiscal 2015 societatea a înregistrat în evidența contabilă operațiuni constând în achiziții de tuburi premo, având ca documente justificative facturile cu nr. ... și ..., în valoare totală de ... lei, din care valoarea fără TVA de ... lei, facturi care au înscris la rubrica „furnizor”, numele societății comerciale C SRL. Fiecare factură este însoțită de chitanța emisă în aceeași dată cu factura și având aceeași valoare ca și factura pe care o însoțește.

Conform informațiilor din baza de date ANAF, SC C SRL a fost declarat contribuabil inactiv începând cu data de 14-05-2013, ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor declarative.

Organele de inspecție invocă art. 11 alin. (1²) potrivit căruia beneficiarii care achiziționează bunuri și/sau servicii de la contribuabili persoane impozabile stabilite în România, după înscrierea acestora ca inactivi în Registrul contribuabililor inactivi/reactivați conform art. 78¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu beneficiază de dreptul de deducere a cheltuielilor aferente achizițiilor respective, cu excepțiile prevăzute de lege.

Astfel, societatea și-a exercitat în mod eronat dreptul de deducere la calculul impozitului pe profit a suma de ... lei înscrisă în documente emise de un contribuabil declarat inactiv. În timpul inspecției s-a majorat baza de impozitare stabilită de contribuabil, pentru impozitul pe profitul anului fiscal 2015, cu suma de ... lei aferent careia s-a determinat impozit pe profit suplimentar în suma de

În concluzie, în timpul inspecției s-a determinat impozit pe profit suplimentar în suma totală de ... lei, reprezentând:

- ... lei – impozit pe profit nedeclarat, aferent anului fiscal 2013
- ... lei – impozit pe profit aferent cheltuielilor înregistrate în baza documentelor emise de un furnizor declarat inactiv
- ... lei – impozit pe profit aferent cheltuielilor pentru care nu s-a făcut dovada realității operațiunilor.

b) Referitor la TVA în sumă de ... lei

Perioada verificată: 01.04.2014-31.03.2019

În anul fiscal 2014, societatea a înregistrat în contabilitate tranzacții cu SC A SRL, societate radiată din evidențele ORC din data de 06-10-2016, astfel:

- în luna 08 achiziții în suma totală de ... lei, aferent cărora și-a exercitat dreptul de deducere a TVA în suma de ... lei ;

- în luna 10 achizitii în suma totala de ... lei, aferent carora și-a exercitat dreptul de deducere a TVA în suma de ... lei .

Facturile emise sub antetul acestui furnizor sunt însoțite de note de intrare recepție a bunurilor constând în tuburi beton premo 1000. Fiecare factura are valoarea totala sub plafonul maxim prevăzut de Legea nr. 70/2015 pentru întărirea disciplinei financiare privind operațiunile de încasări și plăți în numerar și este însoțită de chitanța cu valoarea egală cu cea a facturii .

În documentele privind evidența contabilă nu s-au identificat ordine de deplasare din care să reiasă persoana care a efectuat transportul de bunuri, nu s-au identificat documente care să ofere informații cu privire la mijloacele de transport cu care s-a efectuat aprovizionarea (tip, marca, proprietar, foi de parcurs, alte asemenea), cu privire la persoanele care au însoțit bunurile pe durata transportului de la furnizor la client, nu s-au identificat informații cu privire la locul de depozitare a acestora.

În ceea ce privește comportamentul fiscal al furnizorului ,s-au constatat următoarele:

- societatea A SRL nu a declarat operațiuni taxabile prin deconturile trimestrelor 3 și 4 din anul fiscal 2014 , acestea fiind depuse cu zero;
- conform vectorului fiscal A SRL este înregistrată ca platitor de impozit pe profit până la data de 06-10-2016, dar nu a depus declarația anuală privind impozitul pe profit D101 aferentă anului fiscal 2014;
- societatea A SRL a depus situațiile financiare anuale pentru anul fiscal 2014 prin care a declarat cifră de afaceri zero;
- societatea A SRL nu a depus declarațiile informative D394 pentru perioada trim. 3 și 4 din anul fiscal 2014.

Cele prezentate denotă că furnizorul A SRL nu a emis aceste documente, operațiunile înscrise în aceste documente nu au avut loc, cu atât mai mult cu cât SC Xnu a făcut dovada aprovizionării cu bunurile înscrise în facturi.

În materia de TVA, organele de inspecție fiscală invocă jurisprudența europeană prezentată în cazul C-225/02 Halifax&Others conform căreia în situația în care, în urma investigațiilor fiscale, se demonstrează că o persoană impozabilă sau un grup de persoane impozabile relatează unele cu altele într-o serie de tranzacții care dau naștere unei situații artificiale, cu scopul de a crea condițiile necesare pentru a deduce taxa pe valoarea adăugată, organele fiscale sunt îndreptățite să solicite plata taxei dedusă în mod abuziv, precum și Decizia Înaltei Curți de Casare și Justiție nr.1312/13.03.2014, care a statuat că operatorul economic nu poate pretinde recunoașterea dreptului de deducere a TVA în situația în care facturile înregistrate în evidența

contabila nu sunt insotite de documente justificative privind realitatea achizitiilor.

Motiv pentru care SC XHunedoara, în lunile 08 și 10 din anul fiscal 2014, nu poate beneficia de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adaugata în suma de ... lei aferenta achizitiilor în suma totala de 49.600 lei, înregistrate în contabilitate în baza unor documente care nu indeplinesc conditiile de documente justificative, conform legii.

În luna 09/2015 societatea a înregistrat în contabilitate un numar de 10 facturi, având valoarea totala de 48.608 lei, din care taxa pe valoarea adaugata în suma totala de 9.408 lei, care la rubrica „furnizor” au înscris numele societății comerciale B SRL ,societate radiata din data de 02-02-2017. Fiecare factura este insotita de chitanta cu valoarea egala cu cea a facturii, fapt ce a condus la exercitarea dreptul de deducere a taxei pe valoarea adaugata inscrisa în facturi, la data inscrisa în acestea, dat fiind faptul ca societatea a aplicat sistemul tva la incasare.

Organele de inspecție fiscală reiau și în acest caz motivele prezentate la capitolul cu impozitul pe profit, referindu-se la faptul că documentele prezentate nu reflectă operațiuni cu conținut economic, neîndeplinind astfel condițiile de documente justificative, conform legii, precum și la comportamentul fiscal neconform al furnizorului B.

Motiv pentru care SC XHunedoara nu poate beneficia de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adaugata în suma de ... lei, înregistrate în contabilitate în baza unor documente care nu indeplinesc conditiile de documente justificative, conform legii.

In luna 06 din anul fiscal 2015 societatea a înregistrat în evidenta contabila achizitii de tuburi premo, având ca documente justificative facturile cu nr. ... și ... în valoare totala de ... lei, din care TVA în suma de ... lei, facturi care au inscris la rubrica „furnizor”, numele societății comerciale C SRL. Fiecare factura este insotita de chitanta emisa în aceeași data cu factura și având aceeași valoarea ca și factura pe care o insoteste.

Conform informațiilor din baza de date ANAF, SC C SRL a fost declarat ca și contribuabil inactiv începând cu data de 14-05-2013, ca urmare a neindeplinirii obligatiilor declarative.

Organele de inspecție invocă art 11 alin. (1²) potrivit căruia beneficiarii care achiziționează bunuri și/sau servicii de la contribuabili persoane impozabile stabilite în România, după înscrierea acestora ca inactivi în Registrul contribuabililor inactivi/reactivați conform art. 78¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și

completările ulterioare, nu beneficiază de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor respective, cu excepțiile prevăzute de lege.

Astfel, societatea și-a exercitat în mod eronat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în suma de ... lei înscrisă în documente emise de un contribuabil declarat inactiv.

c). Referitor la impozitul pe dividende în sumă de ... lei

În perioada 2014-2015 societatea a efectuat plăți din casieria societății în suma totală de ... lei, având ca documente justificative chitanțe emise sub antetul societăților A SRL, B SRL și C SRL. Plățile sunt aferente facturilor în baza cărora contribuabilul a înregistrat în contabilitate operațiuni pentru care nu a făcut dovada realității lor cu documente justificative conform legii, așa cum a fost prezentat la capitolele cu impozitul pe profit și TVA.

Organele de inspecție fiscală invocă art.11 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care prevede că la stabilirea sumei unui impozit, a unei taxe sau unei contribuții sociale obligatorii, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic, ajustând efectele fiscale ale acesteia, sau pot reîncadra forma unei tranzacții/activități pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției/activității. În acest sens, organele de inspecție fiscală au reconsiderat operațiunile înregistrate de societate ca plăți către furnizori, considerându-le dividende, având în vedere art.7 pct.12 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În consecință, organele de inspecție fiscală apreciază că suma totală de ... lei ridicată în anul perioada 2014-2015 din casieria societății, poate fi asimilată dividendelor ridicate de asociatul societății, determinându-se suplimentar impozit pe dividende în suma de ... lei lei, prin aplicarea procedurii sutei mărite în determinarea bazei de impunere și a cotei prevăzută de Codul fiscal în vigoare la data la care au avut loc operațiunile.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare pentru perioada verificată, se rețin următoarele:

Societatea **X** are sediul în municipiul Hunedoara, ..., J20/..., CUI RO..., reprezentată prin dna. ..., în calitate de administrator,

1.Cu privire la impozitul pe profit în sumă de ... lei

a) **În fapt**, prin declarația anuală privind impozitul pe profit D101 pentru anul 2013 ,depusă de petent în data de 21.03.2014, la rândul 48 alocat impozitului pe profit declarat pentru anul de raportare prin formularul 100 , a fost înscrisă în mod eronat suma de ... lei, (reprezentând impozitul pe profit aferent anului fiscal 2012), în condițiile în care prin declarațiile D100 aferente trim 1,2 si 3 din anul fiscal 2013 petenta a declarat impozit pe profit 0 lei. În balanța de verificare încheiată la data de 31.12.2013 petenta a înregistrat cheltuieli cu impozitul pe profit în sumă totală de ... lei, dar prin declarația anuală privind impozitul pe profit D101 pentru anul 2013 s-a declarat doar suma de ... lei. Drept urmare, s-a calculat impozit pe profit suplimentar în sumă de ... lei, ca urmare a declarării eronate a acestei obligații fiscale.

Prin contestație, petenta invocă prescripția dreptului de stabilire a sumei de ... lei reprezentând impozit pe profit suplimentar aferent anului 2013, susținând că termenul de prescripție începe să curgă de la data de 01.01.2014 și până la data de 01.01.2019.Or inspecția fiscală a început la data de 03.06.2019 și s-a încheiat la data de 21.08.2019, respectiv după data împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale suplimentare aferente anului 2013.

Pe de altă parte, suma de ... lei a fost achitată în anul 2014, deci nu se poate achita a doua oară aceeași sumă care a fost declarată în anul 2013.

În ceea ce privește invocarea , de către petentă, a prescripției dreptului de stabilire a sumei de ... lei reprezentând impozit pe profit suplimentar aferent anului 2013, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 347 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

“(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit.”

Astfel, potrivit prevederilor art.91 alin.(1) și alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

“(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) *Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin.(1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel*, iar potrivit art.23 din același act normativ:

“Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) *Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.*

(2) *Potrivit alin.(1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată”.*

Din coroborarea dispozițiilor legale suscitade, reiese că **termenul de prescripție al dreptului organului fiscal** de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de **5 ani** și începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

În ceea ce privește **momentul la care se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală** datorată și de la care începe să curgă termenul de prescripție, trebuie stabilit momentul în care se constituie baza de impunere care generează creanță fiscală și obligația fiscală corelativă, precum și momentul în care se nasc dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă.

Astfel, în sensul prevederilor art.23 alin.2) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nașterea dreptului organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată, este nașterea dreptului la acțiune, respectiv a dreptului organului fiscal la acțiunea de a stabili obligații fiscale.

Dreptul la acțiune al organului fiscal pentru stabilirea obligațiilor fiscale se naște la data la care a expirat termenul legal de depunere a declarației fiscale pentru perioada respectivă.

Susținerile petentei cu privire la momentul la care a început să curgă termenul de prescripție pentru impozitul pe profit aferent anului fiscal 2013, respectiv 1 ianuarie 2014, sunt neîntemeiate și nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei. Astfel, petenta confundă, pe de o parte, momentul constituirii bazei de impunere (determinarea profitului impozabil anual prin declarația fiscală) cu momentul generării elementelor ce o compun (veniturile și cheltuielile din cursul anului calendaristic), iar pe de altă parte, același moment cu elementele ce determină obiectul impunerii (profitul impozabil anual) și perioada fiscală (anul calendaristic).

Din interpretarea sistematică a prevederilor din Codul de procedură fiscală antecitate, rezultă că momentul constituirii bazei de impunere este

și momentul în care se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată, care nu poate fi decât momentul în care expiră termenul până la care contribuabilul trebuie să declare baza impozabilă și să calculeze impozitul aferent.

Orice acțiune a organelor fiscale înainte de expirarea termenului de declarare ar fi contrară principiilor fiscale și ar avea caracterul unui abuz, dreptul organelor fiscale de percepere a obligațiilor fiscale datorate de un contribuabil născându-se doar în momentul în care expiră termenul prevăzut de lege pentru declararea bazelor impozabile și a impozitelor aferente.

În ceea ce privește **impozitul pe profit**, potrivit art.35 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pentru anul 2013:

“ART. 35 - Depunerea declarațiilor de impozit pe profit

(1) Contribuabilii au obligația să depună o declarație anuală de impozit pe profit până la data de 25 martie inclusiv a anului următor...”

În speță, în cazul impozitul pe profit aferent anului 2013, organele fiscale nu puteau stabili și pretinde plata impozitului din partea unui contribuabil anterior datei de 25 martie 2014, întrucât nu expirase termenul de depunere a declarației anuale și de plată a impozitului pe profit. Numai din momentul expirării acestei date (25 martie 2014), organele fiscale ar fi putut pretinde contribuabililor declararea și plata impozitului, în situația în care aceștia nu-și respectau obligația legală de a declara și plăti impozitul respectiv sau ar fi putut iniția inspecția fiscală pentru îndeplinirea obiectului specific de activitate al inspecției.

În acest sens sunt și prevederile Anexei nr.7 privind Instrucțiunile de completare a formularului 101 *"Declarație privind impozitul pe profit"*, cod 14.13.01.04 prevăzute în OPANAF nr. 1.950 din 13 decembrie 2012 privind aprobarea modelului și conținutului formulelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă.

Aplicând prevederile legale citate, coroborate cu cele dispuse prin Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr. 7/2011 cu privire la momentul în care începe să curgă cursul prescripției, rezultă că termenul de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale, în cazul impozitului pe profit începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care legea prevede obligativitatea depunerii formularului 101 (declarația privind impozitul pe profit).

Astfel, se reține că în cazul impozitului pe profit, termenul de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care legea

prevede obligativitatea depunerii formularului 101 *"Declarație privind impozitul pe profit"*.

Rezulta ca **argumentele petentei** cu privire la efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale **nu sunt întemeiate**, pentru impozitul pe profit aferent anului 2013 declarația anuală se depune până la data de 25 martie 2014, iar termenul de prescripție a dreptului la acțiune al organului de inspecție fiscală începe să curgă de la data de **01.01.2015**.

În acest sens s-au pronunțat și instanțele naționale, prin decizii rămase definitive, din care cităm:

- sentința 284/CA/2016-P.I. emisă de Curtea de Apel Oradea la 29.12.2016 în dosar nr.285/35/2016, menținută de ICCJ:

"În mod corect se afirmă de pârâtă că dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care se constituie baza de impunere care le generează , iar termenul de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili și determina obligația fiscală datorată, începe să curgă de la data de 01 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală. În speță, momentul constituirii bazei de impunere, respectiv a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale pentru societatea reclamantă, este data în care legea prevede obligativitatea depunerii declarațiilor fiscale, respectiv: pentru impozitul pe profit aferent anului 2008, data depunerii declarației 101 "Declarație privind impozitul pe profit" care este data de 15.02.2009, iar pentru TVA, data depunerii decontului de TVA D300 pentru luna decembrie, care este 25.01.2009. Creanța fiscală pentru anul 2009 s-a născut la data de 25.01.2010, respectiv 15.02.2010, când a fost termenul de depunere a decontului de TVA D300 pentru luna decembrie 2009.

Prin urmare, potrivit art.91 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, termenul de prescripție de 5 ani, pentru obligațiile aferente anilor 2008-2009 începe să curgă de la data de 01.01.2010/01.01.2011 astfel că susținerile reclamantei cu privire la intervenirea prescripției în raport cu data începerii inspecției fiscale (19.06.2014) sunt nefondate."

- sentința 1015/28.06.2019 a Tribunalului Dolj pronunțată în dosar 7414/63/2018, menținută de Curtea de Apel Craiova:

"În ceea ce privește excepția dreptului inspecției fiscale de a stabili în sarcina reclamantei obligații suplimentare de natura impozitului pe profit și TVA pe anul 2011, instanța o respinge , având în vedere următoarele:

Potrivit prevederilor art. 347 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit.”

Având în vedere aceste dispoziții tranzitorii, în ceea ce privește stabilirea impozitului pe profit aferent anului 2011, sunt aplicabile dispozițiile OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, art.91, alin.1 și alin.2:

“(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin.(1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel”, iar potrivit art.23 din același act normativ:

“Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin.(1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată”.

Din coroborarea dispozițiilor legale suscitade, reiese că termenul de prescripție al dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani și începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

Cu privire la data la care începe să curgă termenul de prescripție în cazul verificării obligațiilor fiscale reprezentate de impozitul pe profit și TVA, aceasta este în strânsă legătură cu momentul în care s-a născut creanța fiscală, respectiv momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

În ceea ce privește momentul la care se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată și de la care începe să curgă termenul de prescripție, în conformitate cu dispozițiile art.23 alin.(2) Cod procedură fiscală, acesta este în strânsă legătură cu stabilirea momentului în care se constituie baza de impunere care generează creanța fiscală și obligația fiscală corelativă, precum și cu momentul în care se nasc dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă.

Dreptul la acțiune al organului fiscal pentru stabilirea obligațiilor fiscale se naște la data la care a expirat termenul legal de depunere a declarației fiscale pentru perioada respectivă.

În concluzie, susținerile reclamantei sunt neîntemeiate, în mod întemeiat reținându-se și în procedura prealabilă faptul că obligațiile au fost stabilite în termenul de prescripție.”

În ceea ce privește modul de stabilire a impozitului pe profit suplimentar în sumă de ... lei aferent anului 2013, în Anexa nr.7 privind Instrucțiunile de completare a formularului 101 "*Declarație privind impozitul pe profit*", cod 14.13.01.04 prevazute în OPANAF nr. 1.950/2012 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă, la punctul 3 Secțiunea B "Date privind impozitul pe profit" se menționează:

“Rândul 48 - se înscriu, pentru anul de raportare, după caz, sumele reprezentând impozit pe profit sau plăți anticipate în contul impozitului pe profit, declarate trimestrial prin formularul 100.”

Din declarațiile privind impozitul pe profit cod 101 aferente anilor 2012 și 2013, existente în copie la dosarul cauzei, rezultă că la nivelul anului 2012 diferența de impozit datorat (înscriș la rândul 50 din declarație) este de ... lei, iar pentru anul 2013 diferența de impozit datorat (înscriș la rândul 50 din declarație) este de ... lei, în condițiile în care petenta a declarat în cursul anului 2013 , prin declarația cod 100, un impozit pe profit 0, iar impozitul pe profit anual înscriș la rândul 46 din declarația 101 , identic cu cel din balanța de verificare încheiată la 31.12.2013, este de ... lei.

Rezultă că diferența de ... lei între impozitul pe profit anual de ... lei determinat de petentă și ... lei impozitul pe profit declarat de petentă prin declarația 101, reprezintă impozit pe profit suplimentar nedeclarat.

În ceea ce privește susținerea petentei referitoare la faptul că suma de ... lei a fost achitată în anul 2014, neputându-se achita a doua oară aceeași sumă care a fost declarată în anul 2013, precizăm că , potrivit documentelor existente la dosarul cauzei, suma de ... lei achitată de petentă în 2013 (și nu în 2014) a stins obligația reprezentând impozit pe profit declarat aferent anului 2012 , iar în 2014 suma de ... lei achitată de petentă a stins impozitul pe profit declarat aferent anului 2013.

Pe cale de consecință, în speță se va face aplicațiunea art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit.a) din OPANAF nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în sensul în care **se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru**

capătul de cerere referitor la impozitul pe profit suplimentar în sumă de ... lei.

b) În perioada 2014-2015, petenta a efectuat achiziții de la societățile A SRL și B SRL în sumă totală de ... lei, fără TVA, reprezentând tuburi beton premo.

În documentele privind evidența contabilă nu s-au identificat ordine de deplasare din care să reiasă persoana care a efectuat transportul de bunuri, nu s-au identificat documente care să ofere informații cu privire la mijloacele de transport cu care s-a efectuat aprovizionarea (tip, marcă, proprietar, foi de parcurs, alte asemenea), cu privire la persoanele care au însoțit bunurile pe durata transportului de la furnizor la client, nu s-au identificat informații cu privire la locul de depozitare a acestora.

Facturile emise sub antetul acestor furnizori sunt însoțite de note de intrare-recepție a bunurilor constând în tuburi beton premo. Fiecare factură are valoarea totală sub plafonul maxim prevăzut de Legea nr. 70/2015 pentru întărirea disciplinei financiare privind operațiunile de încasări și plăți în numerar și este însoțită de chitanță cu valoarea egală cu cea a facturii .

În ceea ce privește comportamentul fiscal al furnizorilor ,s-a constatat că aceștia fie nu au declarat operațiuni taxabile prin deconturile de TVA aferente anilor 2014 și 2015 , fie nu au depus declarația anuală privind impozitul pe profit D101 aferentă anilor 2014 și 2015, fie au depus situațiile financiare anuale cu cifra de afaceri zero .

Din considerentele prezentate, organele de inspecție fiscală au considerat nedeductibilă cheltuiala în sumă de ... lei, ca nefiind susținută de documente justificative, conform legii, determinând un impozit pe profit suplimentar aferent în sumă de lei.

Prin contestație petenta susține că :

- bunurile din facturile emise de acești furnizori au intrat în gestiunea societății;
- bunurile achiziționate corespund obiectului de activitate autorizat și au fost vândute la prețuri mai mari decât cele de achiziție, iar profitul obținut a fost declarat și achitat.
- răspunderea pentru întocmirea documentelor justificative revine, în primul rând, persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, invocând Legea 82/1991 a contabilității.

În drept, sunt incidente prevederile art. 19 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile perioadei 2014-2015:

“ ART. 19 Reguli generale

(1) *Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor **potrivit normelor de aplicare.***

Norme de aplicare

“ART. 19

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. “

“ ART. 21 Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare. “

În acest sens sunt și prevederile art.21 alin.(4) lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele ale pct.44 din Normele metodologice de aprobare a Codului fiscal:

ART. 21 Cheltuieli

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor;

44. Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare.

De asemenea, sunt aplicabile și prevederile art.6 din Legea contabilității nr.82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“(1)Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.”

Pe baza textelor citate se reține că, în lipsa unor documente care au calitatea de document justificativ, din care să reiasă natura unei operațiuni economico-financiară, legea fiscală nu conferă caracter deductibil unor sume înregistrate în contabilitate pe conturi de cheltuieli.

În speță este relevantă Decizia nr.5679/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a respins contestația formulată de reclamantă, întrucât în urma controalelor încrucișate și a consultării bazei de date ANAF, nu s-a confirmat că livrările au fost efectuate de persoane juridice care au emis facturile, drept pentru **care facturile nu pot fi considerate documente justificative legale care să dovedească proveniența bunurilor utilizate, ci doar intrarea în gestiune.** Nu se cunosc furnizorii reali ai bunurilor, în consecință facturile nu îndeplinesc calitatea de document legal de proveniență.

“În condițiile în care nu se cunosc furnizorii reali al bunurilor înscrise în aceste facturi, operațiunile consemnate în facturi, chiar dacă au fost înregistrate în contabilitate, sunt considerate fără documente legale de proveniență.

Nu poate fi primită apărarea recurente în sensul că nu are nicio responsabilitate în ceea ce privește modul de întocmire și înregistrare a facturilor de către furnizorii săi, întrucât potrivit art.6 alin.(2) din Legea contabilității nr.82/1991 «Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate după caz».

Rezultă din cele arătate mai sus că se instituie o responsabilizare a celor două părți implicate într-o tranzacție.”

Se reține astfel, că **deținerea unor facturi în care la rubrica „denumirea furnizorului” sunt înscrise persoane juridice care nu au declarat și înregistrat facturi emise către societatea XSRL, nu reprezintă documente justificative, astfel că aceste cheltuieli apar ca fiind fără documente justificative la bază.**

Deși petenta critică măsura luată de organele de inspecție privind neacordarea deductibilității cheltuielii totale în sumă de ... lei, se reține că în susținere nu se prezintă nicio dovadă concretă prin care să contrazică constatarea organelor fiscale, în sensul de a motiva necesitatea achizițiilor efectuate de la furnizorii A SRL și B SRL, modalitatea în care acestea au fost transportate de la furnizor la beneficiar, beneficiarii către care au fost valorificate bunurile, cu alte cuvinte să dovedească faptul că achizițiile de bunuri efectuate de la acești furnizori, în condițiile legii, au fost destinate realizării de venituri.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, principiul fiind consfințit de art.249 *“cel ce face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”* și art.250 *“dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]”* din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât petenta este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine petentei.

În lipsa probelor prin care să susțină afirmațiile din contestație și în considerarea preved. art.276 din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală potrivit căror:

ART. 276 Soluționarea contestației

*(1).... **Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.***

se va face aplicațiunea art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit.a) din OPANAF nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în sensul în care **se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru capătul de cerere referitor la impozitul pe profit suplimentar în sumă de ... lei.**

c) În luna iunie 2015, societatea Xa înregistrat în contabilitate facturile cu nr. ..., în valoare totală de ... lei, fără TVA, reprezentând tuburi premo, facturi care au înscris la rubrica „furnizor” societatea C SRL, care a fost declarat contribuabil inactiv începând cu data de 14-05-2013, ca urmare a neindeplinirii obligațiilor declarative.

Prin contestație petenta aduce aceleași argumente ca și în cazul achizițiilor de la furnizorii A SRL și B SRL, respectiv faptul că bunurile din facturile emise de acești furnizori au intrat în gestiunea societății, că ele corespund obiectului de activitate autorizat și au fost vândute la prețuri mai mari decât cele de achiziție, iar profitul obținut a fost declarat și achitat.

În drept, sunt incidente prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

“ART. 19 Reguli generale

*(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor **potrivit normelor de aplicare.**”*

Norme de aplicare

“ART. 19

*12. **Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.**”*

“ ART. 21 Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare. “

ART. 11 Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

*(1[^]2)**Beneficiarii care achiziționează bunuri și/sau servicii de la contribuabili persoane impozabile stabilite în România, după înscrierea acestora ca inactivi în Registrul contribuabililor inactivi/reactivați** conform art. 78[^]1 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **nu beneficiază de dreptul de deducere a cheltuielilor ... aferente achizițiilor respective**, cu excepția achizițiilor de bunuri efectuate în cadrul procedurii de executare silită și/sau a achizițiilor de bunuri/servicii de la persoane impozabile aflate în procedura falimentului potrivit Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare.”*

Se reține astfel că, excepția de la regula instituită prin art.21 alin.(1) prin care sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, o reprezintă cheltuielile cu achizițiile de bunuri și/sau servicii de la contribuabili persoane impozabile stabilite în România, după înscrierea acestora ca inactivi în Registrul contribuabililor inactivi/reactivați, în sensul în care aceste cheltuieli nu sunt deductibile.

Acest aspect este reglementat la art.21 alin.(4) Cod fiscal, care precizează:

“ART. 21 Cheltuieli

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

r) cheltuielile înregistrate în evidența contabilă, care au la bază un document emis de un contribuabil inactiv al cărui certificat de înregistrare fiscală a fost suspendat în baza ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Legiuitorul, prin procedura fiscală, a statuat fără dubiu, că persoanelor juridice care sunt declarate inactive le sunt aplicabile prevederile art. 11 alin. (1²) din Codul fiscal, rezumate în cele prezentate la aliniatul de mai sus.

Potrivit mențiunilor înscrise în Decizia 2720/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție:

„... în condițiile în care reclamanta nu a manifestat diligență și a efectuat tranzacții comerciale cu o societate inactivă... nu este deductibilă la calculul venitului impozabil suma reprezentând marfa achiziționată de la societatea inactivă la data cumpărării mărfii.

De altfel, în acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal în Deciziile nr.2781/2014 ș.a.

Prin urmare, s-a apreciat că din punctul de vedere al deductibilității fiscale, în conformitate cu prevederile art. 11 alin.(1²) și ale art. 21 alin.(4) lit.r) din Codul fiscal, tranzacțiile comerciale cu cele două societăți comerciale nu pot fi luate în considerare la calculul impozitului pe profit .”

Referitor la argumentul petentei că nu a cunoscut faptul că societatea C SRL a fost declarată inactivă, precizăm faptul că acesta este lipsit de relevanță juridică întrucât, verificarea furnizorilor este o procedura extrem de facilă, la îndemâna tuturor agenților economici, prin simpla accesare a site-ului ANAF - Informații Publice -Informații privind agenții economici - Registrul contribuabili.

Această aplicație cuprinde toate elementele necesare identificării contribuabililor inactivi, data declarării ca inactivi, inclusiv data publicării lor în registrul public, iar ceilalți contribuabili pot consulta acest registru public, starea de inactivare fiscală producând efecte față de ei de la data publicării în Registrul contribuabililor inactivi/reactivați, care apare ca informație distinctă în acest registru. Astfel, printr-o simplă verificare pe internet a stării fiscale a furnizorilor/prestatorilor, contribuabilii activi se pot proteja de consecințele fiscale negative ale achiziției de bunuri ori servicii de la contribuabili declarați inactivi, în condițiile în care prevederile legale stipulează că *“beneficiarii care achiziționează bunuri și/sau servicii de la contribuabili după înscrierea acestora ca inactivi în Registrul*

contribuabililor inactivi/reactivați (...), nu beneficiază de dreptul de deducere a cheltuielilor “

Potrivit prevederilor art.3 din OPANAF nr.575/2006 privind stabilirea condițiilor și declararea contribuabililor inactivi, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) De la data declarării ca inactiv contribuabilul nu mai are dreptul de a utiliza facturi, facturi fiscale, alte documente sau formulare tipizate cu regim special.

(2) Documentele fiscale emise de un contribuabil declarat inactiv cu încălcarea interdicției prevăzute la alin.(1) nu produc efecte juridice din punct de vedere fiscal”,

coroborate cu prevederile Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3347/2011 pentru aprobarea unor proceduri de aplicare a art.78¹ alin.(1) din Codul de procedură fiscală, precum și pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare:

“Art.7

(1) Pe perioada cât contribuabilii sunt declarați inactivi le sunt aplicabile procedurile de administrare referitoare la declararea, stabilirea, verificarea și colectarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), contribuabilii declarați inactivi nu vor fi supuși procedurilor curente de notificare și de impunere din oficiu pentru nedepunerea declarațiilor.”

Referitor la afirmația societății potrivit căreia nu poate fi ținută răspunzătoare pentru faptul că o parte din furnizori nu au respectat legea fiscală, aceasta nu poate reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât la momentul achiziției, societatea, chiar dacă nu poate fi făcută răspunzătoare de faptele furnizorului, avea obligația să solicite și să se asigure că primește toate documentele legale care stau la baza achiziției.

În considerarea celor prezentate, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală au considerat ca nedeductibilă cheltuiala în sumă de ... lei aferentă achizițiilor de mărfuri de la societatea C SRL , societatea declarată inactivă.

Pe cale de consecință ,în speță se va face aplicațiunea art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit.a) din OPANAF nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în sensul în care **se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru**

capătul de cerere referitor la impozitul pe profit suplimentar în sumă de ... lei.

2.Cu privire la TVA în sumă de ... lei

În fapt, în perioada 2014-2015, societatea Xa achiziționat bunuri în valoare totală de ... lei, pentru care a dedus TVA în sumă de ... lei, de la societățile A SRL, B SRL și C SRL, societăți care nu au înregistrat și nu au declarat livrările către petentă, au fost declarate inactive la momentul tranzacțiilor (C SRL), motiv pentru care documentele emise de acești furnizori nu au fost considerate de inspecția fiscală ca fiind documente justificative, potrivit legii, consecința fiscală fiind neacordarea dreptului de deducere pentru TVA în sumă de ... lei.

Prin contestație petenta susține că a respectat prevederile art.145 alin.(1) și (2) lit.a), precum și cele ale art.146 alin.(1) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, bunurile aprovizionate au fost vândute la prețuri mai mari decât cele de achiziție, facturile au fost declarate în declarația 394 și există note de recepție pentru mărfuri.

În ceea ce privește furnizorii, petenta subliniază faptul că nu a cunoscut împrejurarea că societățile respective nu au respectat prevederile legale privind declararea livrărilor și nici faptul că una dintre societăți a fost declarată inactivă.În acest sens, nu poate fi făcută răspunzătoare de comportamentul fiscal neconform al furnizorilor.

În drept, sunt incidente prevederile art.146 și art.155 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“ART. 146 Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art.155, precum si dovada plății în cazul achizițiilor efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii de la persoane impozabile în perioada în care aplică sistemul TVA la încasare.

ART. 155 Facturarea

(19) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

d) denumirea/ numele, adresa si codul de inregistrare in scopuri de TVA sau , dupa caz codul de identificare fiscala ale persoanei impozabile care a livrat bunurile sau a prestat serviciile.”

Referitor la verificarea îndeplinirii condițiilor de fond sunt aplicabile dispozițiile art.49 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit căreia, pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii administrează mijloace de probă, putând proceda, printre altele, la solicitarea de informații de orice fel din partea contribuabililor și a altor persoane precum și la administrarea probei cu înscrisuri.

Așadar, contrar susținerilor recurente, deținerea unei facturi fiscale care cuprinde informațiile prevăzute la art.155 alin.19 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal nu dovedește decât îndeplinirea condițiilor de formă. Pentru verificarea condițiilor de fond privind realitatea datelor înscrise în factură sau destinația achiziției, autoritatea fiscală poate să ceară informații sau documente contabile suplimentare.

În acest sens s-a pronunțat în mod constant și CJUE , în sensul că statele membre pot impune condiții suplimentare pentru deducerea TVA, dacă le consideră necesare pentru a asigura colectarea corectă a TVA și a preveni evaziunea fiscală, fără însă a se depăși ceea ce este necesar pentru a atinge aceste obiective, în sensul adoptării de către contribuabili a unor măsuri rezonabile pentru a se convinge că nu participă într-o fraudă.

Așa după cum se poate observa și din alte cauze în care s-a pronunțat CJUE, elementul principal în jurul căruia se construiește întreaga argumentație în vederea emiterii Hotărârii, îl constituie **frauda privind TVA**. Cu titlu de exemplu:

1.Hotărârea din 21 iunie 2012, Mahagében și Dávid, C-80/11 și C-142/11

„Art.167...din Directiva 112/2006/CE trebuie interpretate în sensul că se opun unei practici naționale potrivit căreia autoritatea fiscală refuză unei persoane impozabile dreptul de deducere a taxei datorate sau achitate pentru serviciile care i-au fost prestate, pe motivul că emitentul facturii...a săvârșit nereguli, fără ca acea autoritate să dovedească, pe baza unor probe obiective, că persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că operațiunea pentru care și-a exercitat dreptul de deducere era în legătură cu o fraudă săvârșită de emitentul facturii...”

2.Decizia nr.285/2011, Bonik EOOD

„Art.167...din Directiva 112/2006/CE trebuie interpretate în sensul că refuză unei persoane impozabile dreptul de deducere a TVA aferentă unei livrări de bunuri pe motiv că, ținând cont de fraude sau de nereguli săvârșite anterior sau ulterior acestei livrări, se consideră că livrarea ulterioară nu a fost efectiv realizată, fără a se stabili...dacă această persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că operațiunea invocată

pentru a justifica dreptul de deducere era implicată într-o fraudă privind TVA care a intervenit în amonte sau în aval...”

3. Decizia nr.277/2014, PPUH Stehcemp

„ 51. Determinarea măsurilor care, într-o anumită cauză pot fi solicitate în mod rezonabil persoanei impozabile care dorește să exercite dreptul de deducere a TVA pentru a se aigura că operațiunile sale nu sunt implicate într-o fraudă săvârșită de un operator în amonte, depinde în mod esențial de circumstanțele respectivei cauze.”

În lumina celor prezentate mai sus, se constată că susținerea petentei referitoare la faptul că nu a cunoscut împrejurarea că societățile respective nu au respectat prevederile legale privind declararea livrărilor și nici faptul că una dintre societăți a fost declarată inactivă, motiv pentru care nu poate fi făcută răspunzătoare de comportamentul fiscal neconform al furnizorilor, nu se înscrie în ansamblul măsurilor de minimă prevenție și informare asupra unui furnizor de bunuri sau servicii, pentru un contribuabil care dorește să își exercite dreptul de deducere pentru TVA asupra bunurilor livrate sau serviciilor prestate. Jurisprudența CJUE în materia dreptului de deducere a TVA face referire la situațiile în care persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe despre eventuale nereguli săvârșite în amonte.

Potrivit prevederilor art.11 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției. (...).

Astfel, textul de lege consacră, la nivel de lege, principiul prevalenței economicului asupra juridicului, al realității economice, în baza căruia autoritățile fiscale au dreptul să analizeze orice operațiune (tranzacție) nu numai din punct de vedere juridic, ci și din punct de vedere al scopului economic urmărit de contribuabil. În acest spirit, o tranzacție normală din punct de vedere juridic, poate să nu fie luată în considerare sau să fie reîncadrată din punct de vedere economic, în scopul aplicării legii fiscale.

De asemenea, se reține că Jurisprudența Curții Europene de Justiție a fost constantă în a aprecia că orice artificiu care are drept scop esențial doar obținerea unui avantaj fiscal, operațiunea neavând conținut economic, va fi ignorată și situația „normală” care ar fi existat în absența acestui artificiu va fi restabilită.

În speță, se reține și Decizia nr.5679/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care precizează:

“Potrivit art.146 alin.(1) lit.a) C.fisc. dreptul de deducere pentru beneficiar se acordă doar dacă facturile fiscale sunt întocmite de o persoană impozabilă ca plătitoare de TVA.

În condițiile în care nu se cunosc furnizorii reali al bunurilor înscrise în aceste facturi, operațiunile consemnate în facturi, chiar dacă au fost înregistrate în contabilitate, sunt considerate fără documente legale de proveniență.

Nu poate fi primită apărarea recurenței în sensul că nu are nicio responsabilitate în ceea ce privește modul de întocmire și înregistrare a facturilor de către furnizorii săi, întrucât potrivit art.6 alin.(2) din Legea contabilității nr.82/1991 «Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate după caz».

Rezultă din cele arătate mai sus că se instituie o responsabilizare a celor două părți implicate într-o tranzacție.”

Organul de soluționare a contestației, în acord cu jurisprudența europeană și națională, consideră că dreptul de deducere nu poate fi recunoscut din punct de vedere fiscal decât în baza unei premise clare și certe, aceea a realității și valabilității tranzacțiilor dintre petentă și furnizorii săi, fapt care nu a putut fi probat întrucât furnizorii petentei, potrivit precizărilor organelor de inspecție fiscală nu au declarat livrările efectuate, sunt declarați contribuabili inactivi sau sunt radiați din evidențele ONRC , nu au înregistrat obligații de plată privind TVA.

Referitor la afirmația societății potrivit căreia nu poate fi făcută răspunzătoare de faptele furnizorului, aceasta nu poate reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât la momentul achiziției, societatea, chiar dacă nu poate fi făcută răspunzătoare de faptele furnizorului, avea obligația să solicite și să se asigure că primește toate documentele legale care stau la baza achiziției, și totodată să verifice îndeplinirea tuturor condițiilor pentru acordarea dreptului de deducere a TVA aferentă, având caracter cumulativ și totodată obligatoriu, impuse de legea fiscală, respectiv îndeplinirea atât a cerințelor de fond cât și a cerințelor de formă, îndeplinirea cerințelor de fond reglementând însăși existența dreptului de deducere, iar cele de formă condițiile de exercitare a acestuia, cunoașterea, aplicarea și respectarea actelor normative fiind obligatorie în egală măsură atât pentru furnizor, cât și pentru beneficiar.

De asemenea, organul de soluționare a contestației reține că jurisprudența Curții Europene de Justiție, pe care țara noastră, prin Tratatul de Aderare, s-a obligat să o respecte, recunoaște statelor membre dreptul de a solicita dovezi obiective pentru demonstrarea dreptului de deducere a TVA și obligația persoanei impozabile de a demonstra acest drept și anume la paragraful 23 din cauza C-110/94 INZO se face trimitere la paragraful 24 din cauza C-268/83 ROMPELMAN, unde Curtea a statuat că este obligația persoanei care solicită deducerea TVA să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile pentru acordarea deducerii.

Față de cele prezentate și având în vedere că argumentele prezentate în susținerea contestației și documentele existente la dosarul cauzei nu sunt de natură să combată constatările organelor de inspecție fiscală, raportate la prevederile legale aplicabile în materie, în temeiul art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, conform căruia *“(1) Prin decizie contestația poate fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă”*, coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.a) din OPANAF nr.3.741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care prevăd:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”.

se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru capătul de cerere privind TVA în sumă de ... lei pentru care nu s-a acordat drept de deducere.

3.Cu privire la impozitul pe dividende în sumă de ... lei

În fapt, în perioada 2014-2015 societatea Xa efectuat plăți din casieria societății în suma totală de ... lei, având ca documente justificative chitanțe emise sub antetul societăților A SRL, B SRL și C SRL. Plățile sunt aferente facturilor în baza cărora contribuabilul a înregistrat în contabilitate operațiuni pentru care nu a făcut dovada realității lor cu documente justificative conform legii, așa cum a fost prezentat la capitolele cu impozitul pe profit și TVA.

În consecință, organele de inspecție fiscală apreciază că suma totală de ... lei ridicată în anul perioada 2014-2015 din casieria societății, poate fi asimilată dividendelor ridicate de asociatul societății, determinându-se suplimentar impozit pe dividende în suma de ... lei ,prin aplicarea procedurii sutei mărite în determinarea bazei de

impunere și a cotei prevăzută de Codul fiscal în vigoare la data la care au avut loc operațiunile .

Prin contestație petenta precizează că argumentele prezentate la capitolele impozit pe profit și TVA rămân valabile, precizând că atâta timp cât tranzacțiile comerciale au fost reale, sumele ridicate din contul societății au fost folosite exclusiv pentru plata mărfurilor consemnate în facturile în litigiu.

În drept, sunt incidente prevederile art.7 pct.12 din Legea 571/2003, privind Codul fiscal:

“ **ART. 7**

(1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

12. dividend - o distribuire în bani sau în natură, efectuată de o persoană juridică unui participant la persoana juridică, drept consecință a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică, exceptând următoarele:

a) o distribuire de titluri de participare suplimentare care nu modifică procentul de deținere a titlurilor de participare ale oricărui participant la persoana juridică;

b) o distribuire efectuată în legătură cu dobândirea/răscumpărarea titlurilor de participare proprii de către persoana juridică, ce nu modifică pentru participanții la persoana juridică respectivă procentul de deținere a titlurilor de participare;

c) o distribuire în bani sau în natură, efectuată în legătură cu lichidarea unei persoane juridice;

d) o distribuire în bani sau în natură, efectuată cu ocazia reducerii capitalului social constituit efectiv de către participanți;

e) o distribuire de prime de emisiune, proporțional cu partea ce îi revine fiecărui participant.

Se consideră dividend din punct de vedere fiscal și se supune aceluiași regim fiscal ca veniturile din dividende:

- suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile achiziționate de la un participant la persoana juridică peste prețul pieței pentru astfel de bunuri și/sau servicii, dacă suma respectivă nu a făcut obiectul impunerii la primitor cu impozitul pe venit sau pe profit;

*- **suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui participant la persoana juridică, dacă plata este făcută de către persoana juridică în folosul personal al acestuia.***”

coroborate cu cele ale art. 11 alin.(1) din Legea 571/2003, potrivit cărora :

“ **ART. 11**

(1) *La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.*

Conform art.6 din Legea contabilitatii nr.82/1991:

"Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz."

Potrivit acestor dispoziții imperative ale legii, se reține că simpla înregistrare în contabilitate a unor articole contabile, fără ca acestea să aibă la bază un document justificativ care să exprime o operațiune economico-financiară, nu este suficientă pentru a determina o stare de fapt reală și justificabilă.

Potrivit doctrinei juridice, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de art.249 „*cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*” și art. 250 „*dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]*” din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Aceste prevederi se coroborează cu cele stipulate la art.73 alin.1 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

Având în vedere cele de mai sus, întrucât petenta este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine petentei.

Se reține totodată, că sarcina probei nu implică un drept al petentei, ci un imperativ al interesului personal al celui care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac.

Cu alte cuvinte și în considerarea celor prezentate, dacă starea de fapt ar fi fost una contrară celei consemnate de organele de inspecție fiscală, petenta avea obligația de a prezenta documente și probe care să susțină acest lucru.

În lipsa materialului documentar care să justifice ridicările de numerar din casieria societății, în mod legal organele de inspecție fiscală, în baza preved. art. 11 Cod fiscal, au reîncadrat forma acestor tranzacții pentru a reflecta conținutul lor economic, considerând suma de ... lei ca fiind venituri din dividende și stabilind suplimentar un impozit în sumă de ... lei.

Întrucât nici în prezenta procedură petenta nu a prezentat probe și argumente în susținerea afirmațiilor din contestație, de natură să combată constatările organelor de inspecție fiscală, raportate la prevederile legale aplicabile în materie, pentru suma de ... lei reprezentând impozit pe veniturile din dividende, se va face aplicațiunea art. 279 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și a O.P.A.N.A.F nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„ 11. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 279 din Codul de procedură fiscală - Soluții asupra contestației

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”.

Având în vedere considerentele expuse în cuprinsul prezentei și în temeiul prevederilor art. 279 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

1. Respingerea, ca neîntemeiată, a contestației formulată de societatea **X SRL** împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.... privind suma de ... lei reprezentând :

- TVA : ... lei;
- impozit pe profit : ... lei;
- impozit pe dividende: ... lei.

2. Prezenta decizie se comunică la:

- societatea Xcu sediul în municipiul Hunedoara, ...
- DGRFP Timișoara – A.J.F.P Hunedoara-Inspecția Fiscală, cu aplicarea prevederilor pct. 7.6 din OPANAF nr.3741/2015.

Decizia este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată, potrivit prevederilor legale, la Tribunalul Hunedoara, în termen de 6 luni de la primirea prezentei.

...
DIRECTOR GENERAL